

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem ve věci

žalobkyně: H. J., narozena „X“,
bytem „X“,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 1. 2019, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 1. 2019, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 23. 7. 2018, č. j. „X“, jímž žalovaná zamítla žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), konkrétně podmínky získání potřebné doby pojištění ke dni

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

vzniku invalidity. Žalobkyně současně požadovala, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, neboť žalovaná je odůvodnila tím, že podle posudku příslušného posudkového lékaře je žalobkyně invalidní v prvním stupni. Žalobkyně namítala, že posudkový lékař dospěl k tomuto závěru, aniž by podrobněji zkoumal její zdravotní stav, žalobkyně nebyla přizvána na jednání, a proto si lékař nemohl učinit odpovídající představu o jejím zdravotním postižení. Konstatovala, že při posuzování jejího zdravotního stavu nebylo přihlédnuto k § 3 odst. 1 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Podle žalobkyně z lékařských zpráv vyplývá, že trpí lehkou mentální retardací, poruchou osobnosti, poruchou způsobenou sedativy, hypnotiky a Reinkeho edémem hlasivek. Měla za to, že pokud by bylo hodnocení provedeno správně, podle platných právních předpisů a v souladu se zdravotní dokumentací, byl by její zdravotní stav hodnocen invaliditou třetího stupně. Podle žalobkyně z těchto skutečností vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Uzavřela, že tím došlo k porušení § 39 zákona o důchodovém pojištění, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a odpovídajících ustanovení prováděcí vyhlášky.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření popsala průběh správního řízení a uvedla, že po stanovení míry poklesu pracovní schopnosti 35 % zkoumala splnění podmínky potřebné doby pojištění. Žalovaná však nedospěla k závěru, že by žalobkyně tuto podmínku splňovala.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaná nesdělily soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byly ve výzvě výslovně poučeny, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Směrem k žalobkyni soud nejprve připomíná, že její žádost o přiznání invalidního důchodu byla zamítnuta z toho důvodu, že žalobkyně i přes invalidizující zdravotní postižení, které u ní bylo zjištěno, nesplnila nezbytnou zákonnou podmínku pro vznik nároku na invalidní důchod spočívající v získání potřebné doby pojištění. Námitky žalobkyně, jimiž brojí proti údajně nesprávnému posouzení jejího zdravotního stavu, se tak do značné míry mívají s podstatou věci. V daném případě je pro posouzení důvodnosti žaloby rozhodující to, zda žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění podle § 40 odst. 1 a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, či nikoli.
8. Vzhledem k tomu, že ke dni vzniku invalidity 28. 5. 2018 (toto datum žalobkyně v žalobě nijak nezpochybnila) byla žalobkyně starší 28 let (bylo jí více než 53 let), potřebná doba pojištění v jejím případě činila pět roků, jak vyplývá z § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění. Podle § 40 odst. 2 téhož zákona se potřebná doba pojištění zjišťuje z posledních deseti let před vznikem invalidity. Z přehledu dob pojištění přitom plyne, že žalobkyně v období od 28. 5. 2008 do 27. 5. 2018 získala přesně 365 dnů doby pojištění, tj. jeden rok. Žalobkyně tedy neměla potřebných pět let pojištění v posledních deseti letech před vznikem invalidity, a proto žalovaná dále v souladu s § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění zkoumala, zda žalobkyně získala v posledních dvaceti letech před vznikem invalidity dobu pojištění v délce nejméně deseti let. Z přehledu dob pojištění vyplynulo, že v období dvaceti let před vznikem invalidity (tj. od 28. 5. 1998 do 27. 5. 2018) žalobkyně získala sedm let a 101 dnů doby pojištění, tedy nikoli potřebných alespoň deset let.
9. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 4 Ads 49/2003-29, publ. pod č. 751/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil: „*Pokud plně invalidní pojištěnec (starší 28 roků) nezískal ke dni vzniku plné invalidity potřebnou dobu pojištění pěti roků, zjišťovanou z posledních deseti roků před vznikem invalidity, a nezískal ji ani následně po přičtení další doby pojištění získané po vzniku plné invalidity, nárok na plný invalidní důchod mu nevznikl* [§ 38 písm. a), § 40 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění].“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že přesně taková situace nastala i v projednávané věci, kde žalobkyně potřebnou dobu pojištění rovněž nezískala, a nárok na invalidní důchod jí tak nevznikl.
10. Žalobkyně v žalobě proti závěru o nedostatečnosti doby pojištění nic nenamítala, ačkoli z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že právě to byl důvod zamítnutí její žádosti o invalidní důchod. Žalovaná navíc žalobkyni v odůvodnění napadeného rozhodnutí upozornila na to, že pokud doloží potvrzení o dosud nezhodnocené době pojištění, bude se žalovaná jejím nárokem opětovně zabývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně nezpochybnila ani stanovení data vzniku invalidity dnem 28. 5. 2018. Upozorňovala pouze na závažnost svého zdravotního postižení. Soud podotýká, že žalobní body týkající se tvrzeného nesprávného posouzení zdravotního stavu žalobkyně nemohou nikterak zpochybnit zákonnost závěrů žalované. I kdyby totiž její zdravotní stav odpovídal invaliditě třetího stupně, jak sama namítá, nemohlo by to vést k příznivějšímu posouzení žádosti, neboť by žalobkyni stále chyběla potřebná doba pojištění. Z tohoto důvodu se soud pro nadbytečnost nezabýval přezkumem závěrů posudkových lékařů o zdravotním stavu žalobkyně. Ze stejného důvodu pak soud nevyžádal a neprovedl ani žalovanou navržený důkaz posudkem posudkové komise, neboť by jeho provedení bylo zjevně nadbytečné (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 4. 2017, č. j. 18 Ad 5/2017-13, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2018, č. j. 42 Ad 9/2017-27, oba dostupné na www.nssoud.cz).
12. S ohledem na výše uvedené zdejší soud uzavírá, že v mezích žalobních bodů shledal žalobu zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. srpna 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)